

Ο ΙΚΑΝΩΤΕΡΟΣ

("Αρθρο Τραπεζιτικού)

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἀληθινότητος Διοικητὴς μας ὁ Βαλαωρίτης ἐξεχώρισε ἀπὸ ἀνάμεσός μας καὶ μᾶς ἄφησε μὲ τὸ τόσο τραγικὸ καὶ ἀνεπάντεχο τέλος τοῦ ἑνα τέτοιου μεγάλου κανό, δίκαιο εἶναι νὰ σκεφτῇ κανεὶς σὲ ποιά τάχατες χέρια θὰ πέσῃ ὁ οἰκονομικὸς αὐτὸς ὄγκος ποὺ τιμᾷ τὴν Πατρίδα μας, ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζά μας. Οἱ ἐπιτήδαιοι, ποὺ δὲν μποροῦν ἀπὸ ποιθενὰ καὶ πατὲ νὰ λείψουν, ἄρχισαν πετώντας ἔτσι δοκιμαστικὰ μερικὰ ὀνόματα καλῶν ἀνθρώπων καὶ ἀρκετὰ καλῶν ἐπιστημόνων, ὅχι ὅμως καὶ ἱκανῶν γιὰ μιὰ τέτοια θέση. Ἡ καλωσύνη καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς θεωρίες δὲν εἶναι τὰ προσόντα, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς· χρειάζονται καὶ ἄλλα πράγματα! Θέλει πείρα, πολλὴ πείρα τραπεζιτικὴν, θέλει ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ποὺ θὰ διευθύνῃ τὴν Τράπεζα νὰ εἶναι ζυμωμένος μὲ αὐτὴν, νὰ ἔχῃ ζήσει σ' αὐτὴν μέσα, νὰ ξέρῃ βαθειὰ τὸν ὀργανισμό της, τὴν ἱστορίαν της, τὸν οἰκονομικὸ της δρόμο, τίς πολλὰς λεπτομέρειές της, ποὺ δὲ μαθαίνονται εὐκόλῃ ἀπὸ τὸν πρῶτο ποὺ ἔτωχε νὰ ξεφυλλίσῃ στὴν Εὐρώπῃ μερικὰς φυλλάδες οἰκονομολογικὰς, καὶ γιὰ νὰ συγκεντρώσουμε τίς ἰδέες θέλει ἄνθρωπος ποὺ νὰ συγκεντρώνῃ μέσῃ του μαζὶ μὲ τὸν ἐπιστήμονα, τὸν οἰκονομολόγον, καὶ τὸν ἀνθρώπον τῆς πολλῆς τραπεζιτικῆς πείρας καὶ τοῦ Διοικητικοῦ δαιμονίου. Τὰ προσόντα αὐτὰ μόνον ὁ υποδιοικητὴς κ. Εὐταξίας, ὁ συνεργάτης τοῦ μεγάλου νεκροῦ τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὁ συμδοχθὸς τοῦ εἰς πᾶσαν δρᾶσιν, ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ στίς μακρυνὰς ἀπουσίας του, τὰ συγκεντρώνει ὅλα, καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ κρατήσῃ τὸ τιμὸν μὲ τὰ σιδικὰ του χέρια γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ντρέντνιου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς στὸ λιμάνι τῆς οἰκονομικῆς δόξας, ὅπου τὸ ἔφερνε σύμφυχο ὁ Βαλαωρίτης.

Οἱ μέτοχοι ποὺ τὸν τιμοῦν τόσα τώρα χρόνια μὲ τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνη τους καὶ ξεύρουν ἀληθινὰ τί ἀξίζει ἕνας Εὐταξίας, θὰ τὸν ἀναδειξοῦν Διοικητὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ποὺ εἶναι καὶ ἡ εὐχὴ ὅλου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ ἰδρυματοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

Γ. Δ.

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

"Η ΑΓΝΗ,"

ὁ ἀγνοῦντο μυστήριον, περιέχεται στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Κουκλάρη (ὁδὸς Σταδίου 42). Δρ. 1.50. Γιὰ τὸ ἔξωτερικό 2 δρ. δίχως ταχυδρομικά.

ΟΜΙΛΙΕΣ — ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

Ὁ κ. Πέτρος Βλαστός τοῦ «Ἐκπαίδ. Ὀμίλου» μίλησε τὴν προπερασμένη καὶ περασμένη Τρίτῃ στὴν κάτω σάλα τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» γιὰ τὴ «Φυλετικὴ εὐγένεια». Ἡ βαθυστόχαστη μελέτη τοῦ κ. Βλαστοῦ ἀκούστηκε μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὸ διαλεχτὸ ἀκροατήριον ποὺ καταπλημμυροῦσε καὶ τίς δυὸ βραδιὰς τὴν εὐρύχωρον σάλα. Ὅταν ἡ μελέτη αὐτὴ δημοσιεῖται στὸ «Δελτίο τοῦ Ἐκπ. Ὀμίλου» ἢ σὲ ξεχωριστὸ βιβλίο, θὰ δεῖχται περσότερο ἢ ἀξία της, γιατί ὅσο καὶ νὰ προσέχει κανεὶς σὲ μιὰ ὁμιλίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ ὁλοκληρωτικὰ τὸ νόημα μιᾶς πνευματικῆς ἐργασίας ποὺ ξεβγήκε ἀπὸ σκέψη πολλή καὶ ἀπὸ πλατεῖα μελέτη. Πρέπει νὰ τὴ διαβάσῃ κανεὶς προσεχτικὰ, καὶ ὅχι νὰ τὴν ἀκούσει, γιὰ νὰ τὴ νιώσῃ μιὰ τέτοια ἐργασία, ἀφοῦ καὶ ὅλη ἡ δημιουργικὴ ἐργασία τοῦ κ. Βλαστοῦ, ἐμμετρὴ καὶ πεζή, στὸ βιβλίο δέχεται καλύτερα.

Περὶληψὴ τοῦ Β' μέρους δημοσιεύουμε σ' ἄλλῃ σελίδᾳ.

Στὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο (ὁδὸς Αἰόλου 79) τὴν προπερασμένη Κεριακὴ στίς ἑξὶ ἀπομεσήμερο μίλησε ὁ Πάνος Δ. Ταγκόπουλος μὲ θέμα «Ὁ σοσιαλισμὸς καὶ ἡ δημοτικὴ γλώσσα» τὴν περασμένη Κεριακὴ ὁ Ν. Γιαννίδης μὲ θέμα «Ὁ δὴν πόλεμος ἀπὸ σοσιαλιστικὴ ἀποψη» καὶ αὐρὸς, τὴν ἰδίαν ὥρα, θὰ μίλησῃ ὁ Δ. Ταγκόπουλος μὲ θέμα «Ἡ γυναίκα τοῦ λαοῦ ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας καὶ ἀπέναντι τοῦ Νόμου».

Ἡ δ. Σμαράγδα Γεννάδη, καθηγήτρια τοῦ τραγουδιοῦ στὰ Ὁδεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἔδωσε τὴν περασμένη Κεριακὴ στὴ σάλα τοῦ Ὁδείου τὴ συναυλία της μὲ πλούσιο καὶ διαλεχτὸ πρόγραμμα (Lotti, Mozart, Berlioz, Grieg, Brahms, Καλομοίρη, Debussy, Wagner καὶ Strauss καὶ μ' ἐπιτυχία μοναδικά. Ὅλοι φύγανε καταμαγεμένοι ἀπὸ τὸ τραγούδι της καὶ ἀπὸ τὸ ἀριστοτεχνικὸ παίζιμο της κ. Χαρίκλειας Καλομοίρη, ποὺ τὴ συντόρευε μὲ τὸ πιάνο καὶ ποῦπαξε καὶ μοναχὴ της μὲ τέχνη καὶ μ' αἵσθημα μοναδικό τὴ «Barcarolla» τοῦ Lindow καὶ ἕνα Valse τοῦ Rubinstein. Τὸ «Γυρνᾷ καὶ ὁρμᾷ ὁ Μενέλαος», ἡ «Γριὰ Ζωή» καὶ τὸ «Στέκει τὸ Βασιλόπουλο» (ἀπὸ τοῦς «Ἰαμβοὺς καὶ Ἀνάπαιστους» τοῦ Παλαμά), τινισμένα ἀπὸ τὸν Καλομοίρη καὶ τραγουδημένα ἀπὸ τὴ δ. Γεννάδη, κατακροτοῦν ἤσαν τὸν τρεῖς μουσικὰ ἀριστοτεχνικὰ, — μὲ τὴν ἄδεια πάντα τοῦ κ. Φώτου Πολίτη.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Ο ΝΟΡΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (δρ την τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μὲς διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στίς ἐπαρχίες στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Παραρράφια

ΜΙΑ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ εἶχε ἰδρυνθεῖ μιὰ «Φοιτητικὴ συντροφιά». Ἡ Συντροφιά αὐτὴ ἀπὸ καιρὸ τώρα δὲν ἀκούγεται. Μπορεῖ καὶ νὰ διαλύθηκε ἴσως γιατί πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς πήρανε τὸ διπλωμά τους, κ' ἔτσι πάντανε, φυσικά, νὰ αἰ πλὴ φοιτητές, ἴσως γιατί τὰ παιδιά ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν εἶναι καὶ αὐτοὶ Ρωμιοὶ κ' ἔτσι γλήγορα κουράζονται, ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἴσως καὶ ἀπὸ ἄλλες ἀφορμές. Δὲν ξέρουμε. Τὸ ζήτημα εἶναι πὺς διαλύθηκε πὰ ἡ Συντροφιά καὶ αὐτὸ εἶναι λιπηρότατο. Γιατί ἡ Συντροφιά εἶχε μεγάλου καὶ πλατὺ ἔργο νὰ ἐκτελέσει: ὅχι μόνον νὰ ξεσκλαβώσῃ τὴ φοιτηταριὰ ἀπὸ τὴν καθαρηνουσιάνικη μούχλια, μὰ νὰν τῆς ξερριζώσῃ καὶ πολλὰς ἄλλες πρόληψεις, ποὺ σήμερον τὸ Ρωμιὸ φοιτητὴ τὸν δαίχουνε γιὰ τὸν πῦρ πεισωδωρικὸ φοιτητὴ τοῦ κόσμου, ἕνα εἶδος Κινέζο τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ἀπὸ καὶ οἱ σημερινοὶ Κινέζοι τινάζανε τὸν Κινεζισμό μακριὰ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους καὶ ἀρχινῆσαν νὰ κουνιόυνται καὶ αὐτοὶ σὰν προδευτικοὶ ἄθροποι.

Οἱ ΦΟΙΤΗΤΕΣ μα; ὅμως σὰν Κινέζοι φέρνουνται ἀκόμα ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τους στὴν Πρωτεύουσά καὶ ἀντὶ νὰ πάρουν κάτι ἀπὸ τὴν Πρωτευουσιάνικη ζωὴ, τὸ ἐναντίον, κουβαλοῦνε στὴν Πρωτεύουσα τὴν Ἐπαρχία τους μὲ τὰ μικροζητηματάκια, τίς μικροπολιτικὰς, τίς μικροφιλοτιμίας τους. Ἰσαμε τώρα γιὰ ποιοὺ γενικώτερο ζήτημα σηκωθήκανε: Γιὰ ποιά νεωτεριστικὴ ἰδέα: Γιὰ ποιοὺ μέτρο ριζοσπαστικὸ;

Θεμέλια τῆς κοινωνίας φιλοδοξοῦνε νάβαν. Χαλάλι τους. Ποιὸς τοὺς τὰρνιέται: Μὰ ἔχουμε καὶ μεῖς δικαίωμα, ποὺ

ζοῦμε μέσα στὴν κοινωνίαν, νὰπατήσουμε τὰ τέτια θεμέλια νάβαν γερά, πάνου σὲ στέριο ἔδαφος, καὶ ὅχι κακοχτισμένα πάνου σὲ ἄμμοδιά.

Κ' ἔτσι χερκοροτοῦμε τὴ στάση ποὺ κράτησε ἡ Κυβέρνηση ἀπέναντί τους στὸ τελευταῖο φοιτητικὸ ζήτημα. Τοὺς μεταχειρίστηκε σὰν ἄτακτα παιδιά καὶ ἀνάλογα τοὺς φέρονται.

Μὰ καὶ ἡ κοινωνία ἔτσι ἔκρινε τὸ φέροισό τους. Καὶ γιὰ τοῦτο ὅταν οἱ χωροφύλακες, εἶα περὶ αὐτοῦ, παρνοῦσανε καταμεσίς ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σταδίου τάταχα παιδιὰ, ὀδηγώντας τα στὴ χάψη, οἱ πολῖτες κουνούσανε τὸ κεφάλι τους χλευαστικά καὶ μονολογοῦσανε:

— Τὰ καημένα τὰ παιδιά δὲν τὸ πήρανε ἀκόμα χαμπάρι πὺς ἀλλάξανε πὰ ἐδὼ τὰ πράματα!

Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν τὸ νιώσανε ἀκόμα πὺς πάντανε πὰ νὰ μὲς κυβερνοῦνε οἱ σανίδες καὶ οἱ ροῦγες τῆς Ἀθήνας

Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἡθῆ, παιδιά—καὶ νιώστε το!

ΟΤΑΝ ὁ Κωστής Παλαμάς δημοσίεψε στὸ «Νουμά» τὴ μελέτη του «Λασκαράτος καὶ Βαλαωρίτης» («Νουμάς» 1911, σελίδα 7), ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας, ποὺ τόσο τραγικὰ πνίγηκε προχτές, ὁ γιὸς τοῦ ποιητῆ τῆς «Κυρὰ Φροσύνης» καὶ τοῦ «Φωτεινοῦ», τοῦστελε ἕνα γράμμα τοῦ τοῦ γραφε, θυμούμαστε, πόσο ὁμορφα πέρασε τὴ μέρα του διαβάζοντας στὸ «Νουμά» τὴ μελέτη του καὶ πόσες θύμησης περασμένες τοῦ ζύτησε.

Ἄν ὁ Παλαμάς θελήσει τώρα νὰ δημοσιέψῃ αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ δείξῃ πὺς ὁ μακαρίτης Βαλαωρίτης δὲν εἶτανε μόνον ἄξιος τῆς ἀπεξίτης, μὰ καὶ φιλόστοργος γιὸς ποὺ τὸν ἄγγιζε στὰ κατὰβαθα κάθε καλὴ κουβέντα ποὺ γινότανε γιὰ τὸ μεγάλο του τὸν πατέρα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΟΥΣ μας αὐτοὶ: Ὁ φίλος Τιμ. Σταθόπουλος μὲς ἔδωσε ἕνα γράμμα σταλμένο στὸ Λήμαρχό μας κ. Μπενάκη ἀπὸ κάποιον συμπολίτη. Ὁ κάποιος αὐτὸς δὲν ἔμοθε, φαίνεται, πολλὰ γράμματα καὶ γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια ἀγωνίζεται νὰν τὰ πεῖ περὶ διὰ γραμμῶν. Καὶ τὰ λέει περὶ φημα. Κεῖνο ὅμως ποὺ μὲς ἔκαμε περισσότερη ἐντύπωση εἶναι ἕνα πελώριο «**Ἀὐτοχερσὴ**» ποὺ φιγουράρει στὸ πανώγραμμά.

Κι ἀποδείχνει τὸ «**Ἀὐτοχερσὴ**» αὐτὸ, ὅχι τὴν ἀγραμμασιωνία, μὰ τὴν τάση καὶ τὴν πειδεξιότητά ποῦναι ὁ λαὸς μας στὰ σύνθετα. Νὰ γράψῃ «**Στὰ χέρια του**», τοῦ φαίνεται ἀγράμματο τὸ «**ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶ**», τύβρισκε μακαρόνι. Σκέφωσεν λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὸ «**Ἀὐτοχερσὴ**» κ' οἰκονόμησε μιὰ χρὰ τὴν περίστασιν.

ΔΕ βραβεύτηκε κανένα στρατιωτικὸ τραγοῦδι ἀπὸ τὰ ἐφτακόσια τόσα ποὺ σταλθήκανε στὸ διαγωνισμό Ἡ Ἐπιτροπὴ μὲς εἶτε πὺς δὲν ἄξιζε κανένα τὸ βραβεῖο. Ἄλλοι ὅμως λένε πὺς ἡ Ἐπιτροπὴ δὲ βρήκε κανένα ποὺ νὰ

στάλθηκε από καιένα δικόνε της· και γι' αυτό τ' απόρριψε όλα.

“Α θέτε πιστεῖτε το.

ΓΙΝΕΤΑΙ κάποια κοιβέντα στίς ἐφημερίδες τοῦτες τίς μέρες γιά τὸ μελλούμενο ἀνοιγμά της Ἀκαδημίας μας. Διασκεδαστικά πράματα καὶ μακάρι νὰ γίνονται ὁλοένα· Ὡστόσο νά, κ' ἔνα παρηγορητικό σημάδι : Ὁ κ. Δ. Καμπούρογλου τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ, γράφοντας ποιοὶ καὶ ποιοὶ πρέπει νὰ ποῦνε στήν Ἀκαδημία, δέ φοβήθηκε νάναφέρει ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτους καὶ τὸν Ψυχάρη.

Λέμε δὲ φοβήθηκε, καὶ τὸ τονίζουμε, γιὰ πολλοί, ποὺ καμώνονται κιόλας τὸ δημοτικιστὴ, τρέμουνε καὶ μουρμουριστὰ νὰν τὸ ποῦνε αὐτὸ τὸνομα, ἀφοῦ ὁ ἀντιψυχαισμός στίς ἄγιες μέρες μας κατάντησε γερὸ σκαλοπάτι γιά νάποχτᾷς σιμπάφειες καὶ νὰ τελιώνεις τίς δουλίτσες σου.

ΕΝΑ ὑπέροχο ποίημα, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ὕπνος τοῦ Μιστράλ» δημοσίεψε ὁ ποιητὴς Σικελιανὸς στήν «Ἀκρόπολη» τῆς περασμένης Κεριακῆς.

Τὸ ξανατεπώνουμε καὶ μεῖς ἐδῶ, γιὰ τὴν τάξι.

Τὰ λαμπρὰ βόδια, στριφοποδὰ πάνε,
Ξεσέροντας ἀργὰ τὴ νεκροφόρα,
Μὲ τὸ ἅγιο λείψανό σου· κ' ἔρημ' ἡ χώρα
Ἀπ' τοὺς πιστοὺς σου, ὅπου σκυφοὶ ἀλλουθᾶνε,
Τὴ φωτεινὴν ἀποζητᾷ φωνή τους
Καθὼς, σὰν τὰ κεντρεῖ μὲ τὴ βουκέντρα,
Βαθιά δ' ἔφυγας—κι αὐτὰ δὲ μοικανιῶνται,
Μὲ πλέριο ἄχόν, ἀνάμεσα στὰ δέντρα·
Ὅμως, τὰ γερατιά σου τ' ἀνθοφόρα,
Ποῦ στῆς ζωῆς σου ἐρέψανε τὴ ρίζα,
Σὰ μεγαλιᾷς, ἀπὸ προσήλια μπόρα,
Εἶδαν τὴ γῆ σου, ἀπάρθενη, ὀρθοβέζα,
Στοῦ ἔπνου σου τὸ ἄκουσμα, βαθιὰ νὰ νιώσει
Τῆς δόξας τὸν ἀθάνατον ἰχώρα.
Τί, ἂν ἀπ' τοὺς βάλλους τῆς Κυμάρους, ἴσια
Μὲ τῆς Ἀρλῆς τὰ ρεῖπια, ἀχολογᾶνε,
Οἱ καμπάνες, ἀργὰ, στὰ ἐρημοκλήσια ;
Ρετσίνι ἰδρό, εὐωδᾶν τὰ κυπαρίσσια!
Καὶ ὁλόγηρα, βιζαίνοντας, βογγᾶνε
Τὰ χρυσὰ πρωτοζάνοιχτα μελίσσια.
Καὶ νά, οἱ παρθένες δὲ μοιρολογᾶνε,
Μὰ ἐκεῖ ποῦ εὐλογημένος φέρνει ὁ δρόμος,
Ὅπου ἄφοβο πατάει καὶ τὸ κοτσούφι,
Στὰ μονοπάτια ὅπου θρασέει ὁ φλῶμος,
Τὸ «χαῖρε» λένοντας, πρὸς τὴν Ἁγία Νύμφη
Πρὸς ἐσένα τὸ «χαῖρε» προβοδᾶνε.
Ὡ πόσο εὐλογητὸ τὸ κοιμητήρι,
Ποῦ θὰ δεχτῇ τὴ μνήμη σου, ὥς τὸ μαῦρο
Τοῦ Βασιλόπουλου ποιητῇ, ποτῖρι,
Τοῦ Κήτς, ποῦ στὰ κατὰβαθα χωμένο

Τῆς γῆς, ἐπόθησε νὰ πιεῖ, ἀπ' τὸ λαῦρο
Μῦρο κα' ἀπ' τὸ τραγούδι σου ἀδρωμένο!
Τί, ἂν ἀγρυπνᾷς γιὰ σέ, τὰ μοναστήρια ;
Τί, τῶνα - τᾶλλο, στὰ χωριά, ἂν ξυπνᾶνε
Τοῦ πόνου οἱ ἐκκλησιᾶς, τὰ σημαντήρια ;
Τί, ἂν ὁ ἀχός, λιγοθυμῶντας φτάνει ;
Τὸ Ἠλιοβασίλειό σου, ὅπως τὰ μύρια
Πουλιά, ποῦ πᾶνε νὰ κουρνιαδίσουν, κάνει
Ἀπ' τὸ κελαῖδισμα, ἓνα συντριβάνι,
Τὰ κυπαρίσσια, θεῖα, ν' ἀχολογᾶνε!

14 Μαρτίου 1914

ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΔΗΛΩΣΗ

ΤΟΥ “ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ,”

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλὸς λυπᾶται πολὺ γιὰ τὸν δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ Δελτίο τοῦ 1913. Ὁ λόγος τῆς μεγάλης ἀργοπορίας εἶναι πρῶτα ὁ πόλεμος καὶ δεύτερον ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων. Ὅταν ἄρχισε ἡ ἀπεργία μόλις λείπανε τρία τυπογραφικὰ φύλλα γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ Δελτίο καὶ ἐλπίσει ὁ Ὀμιλὸς πὺς τώρα ποῦ τὰ πράματα πῆραν καλὺτερο δρόμο, θὰ μπορέσῃ θὰ βγῇ τὸ Δελτίο κατὰ τὴ Λαμπρή.

Τὸ Δελτίο τοῦ 1913 θὰ βγῇ ἔτσι σὲ ἓνα μεγάλο τόμο.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιτροπὴ ποῦ θὰ κρίνῃ τὰ Ἀλφαβητάρια δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφασίν της πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1914, ὁ Ὀμιλὸς ἀποφάσισε νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν γιὰ τὴν ἐποβολὴ τῶν Ἀλφαβηταρίων ὥς τὸ τέλος τοῦ Ἀπριλίου 1914.

«ΚΡΟΝΙΟΝ»

ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΟ

(Ὀδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον)

Τὰ φτηνότερα καὶ διαλεχτότερα ὀνόματα. Κολόνια λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβὲς καὶ λουτρά. Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Σύντομα καθημερινὸ δ δρ. τὸ μήνα